

vil sige, at han ikke kan taale Prygl. Der er saaledes mange Chancer for at undgaa denne Straf, og Herregud: kunne de ikke undgaa den, saa tage de den Chance med ligesom Straffen i det hele taget. Pryglestraffen er og bliver derfor for de Tilfælde, man har haft for Øje, som jeg sagde før, et Fugleskræmsel.

Derfor vilde jeg naturligvis personlig ønske, at man slap for hele denne Paragraf. Det vilde være mit principale Ønske, men skulde der, hvad der er muligt, være et Flertal derfor her i dette Ting, ligesom der har været det i det andet Ting, vilde det forekomme mig, at der var en helt anden Tankegang, som laa nærmere, som bedre vilde hjemle, bedre kunde forklare Pryglestraffens Indførelse, bedre kunde passe til det Formaal, Justitsministeren nævnedes som det at gøre et Forsøg, gøre en Prøve. Man maa ikke tro, at naar Lovgivningen hidtil har vedligeholdt og indtil nu vedligeholder legemlig Revselse for Børn og for unge Mennesker fra 15—18 Aar, har det været Lovgivernes Mening at rammes disse særlig haardt. Tværtimod, Tankegangen har været en helt anden, saaledes som det udtrykkes i den ældre Tyvslovgivning, nemlig at Kongen vilde forskaane de unge Forbrydere for at komme ind i Fængsler og Strafarbejdsanstalter, hvorved deres Fremtid vilde være brudt, afgjort, mærket. Dette vilde han forskaane dem for, og derfor siger han: naar de kunne taale det, saa lad dem slippe med en legemlig Revselse! Vilde man nu forfølge denne Tankegang her, saa maatte man sige: Ja denne Skaansel behøve vi nu ikke mere for de unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, vi have det endnu bedre; vi ville stadig forskaane dem for Strafarbejdsanstalterne og for Fængslerne, men vi ville ogsaa forskaane dem for legemlig Straf, hvis uheldige Følger i andre Retninger vi se; vi have nu Børnehjem og Opdragelsesanstalter, forsynede med fornøden Familie-revselse, om man maa kalde det saa, og det er det allerbedste. Derimod have vi nu en anden Klasse Mennesker, som vi kunde ønske at forskaane for den værste Straf, vi have, nemlig Strafarbejde, dersom de kunde hjælpes ved at faa Prygl som Tillæg til den lavere Straf. Det vilde altsaa føre til at sige: I Stedet for at gaa til Strafarbejde for Voldsmænd i de Tilfælde, som det jo nu hjemles ved § 1 i Forslaget, eller allerede er hjemlet ved Straffelovens § 203, i de Tilfælde, hvor Domstolene maatte gaa op til Strafarbejde,

som er den højeste Straf — den, som Forbryderne ogsaa utvivlsomt have Respekt for paa Grund af dens Langvarighed, allerede paa Grund af dens Langvarighed —, altsaa Domstolene skulde være berettigede til i Stedet for dette yderste, alvorligste Middel, Strafarbejde, at sætte den mindre Frihedsstraf, Voldsmændene ellers vilde være ifaldne, plus Pryglestraf. Ordnet paa denne Maade vilde dels Bestemmelsen forme sig i Overensstemmelse med hele vor Lovgivnings Udvikling, dels vilde den give det offentlige, Ministeren, Samfundet, Regeringen den Prøve, som tilsigtes. Viste det sig, at det ikke hjalp, saa ophævede man denne Bestemmelse, vi kunde saa ikke undgaa Strafarbejde for dem, hjalp det derimod, skulde jeg være den første til at give Pryglevennerne den Anerkendelse, at de her havde fundet et Middel, der kunde forskaane Forbryderne for de mest alvorlige og de mest tilintetgørende Følger.

Men skulde nu heller ikke denne Tanke vinde Bifald, som forekommer mig at indeholde den rationelleste Maade, hvorpaa man kunde indføre Pryglestraffen i Lovgivningen uden for Tvangsarbejdsanstalterne, maatte jeg dog mene, at der er de Bestemmelser i § 2, som ikke kunne billiges, og som maatte ønskes forandrede. Med Hensyn til Betingelserne maatte det dog vel være i Lovforslagets egen Aand, at den tidligere begaaede Vold, for hvilken vedkommende skal være straffet, skal være Vold mod sagesløs Mand, og ikke ganske i Almindelighed Vold eller en med Vold forbunden Forbrydelse. Der maa være en tidligere Dom for Vold mod sagesløs Mand, ellers har man ikke den naturlige Forudsætning for nu at idømme Voldsmænd Prygl. Det maa være saaledes, at han har kendetegnet sig selv som en professionel Voldsmænd. Og ligeledes maa det gøres klart, at det naturligvis kun er den forsætlige tidligere Vold, der nu skulde komme i Betragtning; men efter Ordene, saaledes som de ere formodede, bliver det uklart. — Endvidere vil jeg sige, at der er dog ingen Rimelighed i, naar man ellers vil fritage unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar — eller nu maatte det vel rettere hedde: mellem 14 og 18 Aar — for de legemlige Revselse, hvilket indeholdes i en anden Bestemmelse, saa at vedligeholde den for dem, naar de optræde som Voldsmænd. For dem er det naturlige Middel Tvangsopdragelsesanstalter eller Opdragelsesanstalter, hvor de med Tvang hensættes, for vi have jo ikke Statsanstalter, og hvis Bestyrelser ere forsynede med de nødvendige